

И ме задърпаха отпредъ, отзадъ; нѣкои дори ми дигнаха рждетѣ и ме запипаха подъ мишките. А на мене ми ставаше драго нѣкакъ си, приятно, като че ме галѣха по лицето. Но когато имъ разказахъ, какъ сж скроени панталонитѣ ми, отъ какво сж, тѣ току се спогледаха и си зашушукаха нѣщо.

— Хм... Кой знай, кой умрѣлъ е съблѣкълъ баща му на войната, — подхвърли Манчо, и другитѣ момчета се засмѣха.

— Офицеринъ, хм... офицеринъ — заподсмиваха ми се сякашъ всички, и азъ не се стѣрпѣхъ — върнахъ се въ кжщи и съ сълзи на очи разказахъ на баща си, какъ ми се смѣятъ.

— Тѣхъ ги е ядъ, че си нѣматъ и тѣ такива, ами влачатъ дрипелитѣ, затова... позасмѣ се той и ми поклати одобрително глава. Иди си играй, па за това петъ пари не давай...

Сякашъ трънче извади отъ сърдцето ми — така ми олекна. Предъ очитѣ ми свѣтна нѣкакси. Панталонитѣ ми, които до това време ме страшно стѣгаха и като че ме спѣваха, сега се поотпустнаха, и азъ свободно закрачихъ. Насрѣдъ село се трупатъ дечурлия, блѣска въ се и викатъ. Тошо на Варкини е построилъ люлките, и ще се избиятъ, кой по-напредъ да даде червеното яйце и да се качи на люлката. Щомъ наближихъ, извърнаха глави къмъ мене и зацѣкаха отъ учудване. „Като офицеринъ, като офицеринъ... Само сабля да има, и офицеринъ“ ... — шушнѣха нѣкои, но азъ се правѣхъ че ги не чувамъ и не виждамъ. Минахъ гордо гордо край тѣхъ и останахъ така отстриани. Имахъ яйце въ джеба си, тъкмо мислѣхъ да се полюлѣя и азъ, когато отъ черницата наблизу се провикнаха, като бозаджии, нѣколко момчетия. Погледнахъ нагоре — Манчо, Деко, Мито. Нацапали се като палячовци и викатъ ли, колкото ги гласъ държи, викатъ и правятъ нѣкакви си фокуси. Погледнахъ, па рекохъ и азъ да се кача при